

var det ærede Udvalg, som skulde have taget denne Sag under Overveielse; men jeg indser ganske vist, at det har været vanskeligt for Udvalget at komme ind paa det, da selve Lyendeloven ikke laa for til Behandling. Det er min Mening, at jeg nok vil være med til at gjøre noget ved Lyendeforholdet, forudsat at der er noget at gjøre ved det, og jeg tror, at det ærede Udvalg har gjort sig stor Umage, men at det er kommet ind paa et Omraade, hvor det har været det umuligt at gjøre noget. Jeg bebrejder ingenlunde det ærede Udvalg dets Virksomhed; det har gjort Alt, hvad det kunde, og jeg stemmer ogsaa for dets Vædringsforslag; men jeg finder det uheldigt, at det er kommet ind paa Noget, som der ikke er Noget at gjøre ved. Dernæst sagde den ærede Ordfører, at det ærede Medlem for Høisted skulde være kommen med sine Indvendinger ved 2den Behandling, nu var det for sildig; men jeg vil sige, at det dog vistnok ikke er for sent endnu. Lader os forkaste Lovforslaget og tage det for igen til næste Aar. Der er jo saa mange Lovforslag, der ere blevne forkastede, saa kan dette jo gjerne gaa med. Efter den Behandling; der har fundet Sted, synes det mig, at det reducerer sig til, at denne Lov ingen Betydning har, men jeg tror dog, at den, naa den blev ført ud i Livet, vilde vække Misforstaaelse blandt Lyendet. Jeg skal ikke paapege dette nærmere, men jeg har en fuld Følelse af, at det er saa, og det er dette, der gjør, at jeg vil stemme imod Lovforslagets Vedtagelse. Jeg kan ikke indse, at det er absolut nødvendigt, at Loven udkommer. Jeg kan vel forstaa, at det kan være ubehageligt for den ærede Ordfører og for Udvalget, der har siddet og siddt for Sagen, at der Intet sker; men saa nødig jeg end vil, kan jeg dog ikke Andet end komme til det Resultat, at det er bedst at stemme imod Loven, og jeg haaber ikke, at det ærede Udvalg vil tage det ilde op. (Ufbrydelse af Th. Nielsen). Det ærede Medlem tilnækkede mig dog sit Bifald, da jeg ved 2den Behandling gjorde gjældende, at der var Punkter i den gamle Lov, som ikke vare rigtige, hvilket ogsaa vandt Bifald af den ærede Ordfører, der var af samme Mening. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Balgkreds (Th. Nielsen) stod den Gang ligesom nu lige over for mig og erkjendte tilsyneladende, at dette var rigtigt. Hvorvidt dette nu er rigtigt eller ikke, vil jeg ikke strides om; thi jeg tror, at det altid er og bliver en Følelsessag. Man kan ikke ligesæm regne det ud, men jeg har den fulde Følelse af, at det forholder sig saaledes. Med Hensyn til, at Demokrater skulle holde deres Ord, skal jeg

overfor den høitærede Minister sige, at jeg mener, at de skulle holdes til at holde deres Ord paa samme Maade som andre Mennesker, og jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at tage anden Bestemmelse derom. Den ærede Ordfører sagde, at det ikke var saa vanskeligt at faae Penge inddrevne da man jo kunde anlægge Sag. Ja, naar man blot har Manden, saa kan man nok faae sine Penge, men det er netop Sagen, at dette har man ingen Garanti for. Jeg skal ikke negte, at jeg har forstaaet dette Lovforslag saaledes — men maaske har jeg misforstaaet det —, at Politiet efter dette Lovforslag i Virkeligheden vil faae mere at gjøre med Lyendet, end naar der bliver anlagt privat Sag mellem Husbonden og Lyendet; men det er jo som sagt muligt, at dette ikke er Tilfældet. Den ærede sidste Taler var af den Mening, at det ikke havde Noget at betyde, og den ærede Ordfører yttrede ogsaa, at i sin Almindelighed vilde dette Lovforslag ikke faae stor Betydning, men at der dog kunde være Ægne, hvor det kunde være formaalsstjenligt, at man havde disse Bestemmelser. Ja, det kan gjerne være; men i de Ægne, hvor der er saadanne usunde Forhold tilstede, vil dette Lovforslag dog neppe bidrage til at gjøre dem bedre. Jeg tænker herved nærmest paa, hvad der er udgaaet fra Randers Amts Landhusholdningsforening, hvorefter man jo endog, saavidt jeg huffer, vilde have Lov til selv at idømme Lyendet Bøder. Naar Landhusholdningsforeningen kommer med et saadant Forslangende, saa er dette mig et Bevis for, at der er noget Ufundt tilstede hos vedkommende Husbonde, som ere blevne enige derom, og jeg ved ikke, om vi skulle tage Hensyn dertil. Nei, lad dem hellere se at afgjøre Sagen imellem sig; lad dem høie sig under det mere Menneskelige og under Livens Krav. Dette tror jeg nok vil bringe det bedste og det sundeste Forhold.

Sjörning: Den ærede Ordfører er ganske uberettiget til at udtale en Formening om, at den Kritik, jeg har tilladt mig overfor forskellige Bestemmelser i det foreliggende Forslag, skulde staa i nogensomhelst Forbindelse med den Omstændighed, at jeg ikke fik et vist Vædringsforslag vedtaget under Behandlingen ifjor af en ganske anden Sag, som slet ikke kommer denne Sag ved, og som kun har det tilfælles med denne Sag, at det er det samme Medlem, der er Ordfører for de to Udvalg. Heller ikke kan jeg lade det staa uimodsagt, at jeg skulde stille mig paa Husbondens Standpunkt og ønske rigtig stramme